

Orman İçinde Ormandan Bir Bahçe

Can Yücel, Edip Cansever ve Atilla İlhan'a saygıyla...

Şirin Sümer
sirinsumer@hotmail.com

İnsan yaşadığı yere mi benzer, düşlediği yere mi?

...

Yaşadığı yerden mi alır insan gözlerine ışığı, düşlediği yerden mi?

...

Kalbim soruyor, aklım karışıyor.

Yaşadığı yere mi benzer, düşlediği yere mi insan?

...

Nereye aittir kalp?

Yaşadığı yere mi, düşlediği yere mi insanın?

...

"Başka türlü bir şey"se özlediğin, cehennem mi olur yaşadığın yer?

Yoksa bu "Araf" halinde buruk ama lezzetli bir tat bulunabilir mi?

...

Düşleri yakın, denizin kokusunu akılda tutup, bazen çağlayarak bazen zümrüt göllerde dinlenerek denize akan bir nehir gibi yaşayabilir mi insan? Yaşadığı yerde düşlediği gibi.

Bozkırın ortasında öylece durup gökyüzüne bakıyorum...

Aklımda sorular...

Soran kalbim, kafası karışan aklım... Sert kış sürüyor.

Çiğdemlerin boynunu göstermesine daha çok var. Her taraf

bembeyaz. Kar, kar ve hep kar... Sadece gök mavi... İçim ağlıyor... Öyle garip bir "buruk acı" içindeyim... Acımın sebebini sormayın! Acı çektiğimi unutmayacak olsam da biliyorum bir gün acısı geçecek. Zaman hangi yaraya atmamış ki kabuk?! Ama şimdi zordayım ve "ah" diyorum "bir kuş sesi olsa"... Yok! "Bir tek ağaç olsa".., Yok! Nereye sığınır ki kuşlar bu kış vakti buralarda... Nerdeler? Nerdeler? Nerdeler?

Yunus Cem ile Defne'nin gülücükleri bu çoraklığı şenlendiriyor biraz... Uzun bir yol ve eğim isteyen Rus kızakını kaydırmaya çalışıyorlar. Karın boyu iki metre var; kızak için yol açmak imkânsız. Olmuyor, azıcık bir alanda hemencecik duruyor kızak. Ama umurlarında değil. Çocuklar, bir çiçek dürbününden bakarlar dünyaya. Onlar, her bahçede eğlenecek bir şeyler bulurlar. Oğlum ve kuzeni de buluyorlar.

Bense, sığınaksız bir kuş gibi hissediyorum kendimi; ayaklarımın dibinde inleyen bozkır iti gibi çaresiz... "Buraya ait değilim, Buraya ait değiliz" diye fısıldıyorum, göğün mavisinden medet umarak. Ve şiiirden...

İnsan yaşadığı yere benzer der Edip Cansever. "O yerin suyuna, o yerin toprağına benzer / Suyunda yüzen balığa / Toprağını iten çiçeğe ". Asla yanlış

değildir ama eksiktir benim için. Ama bu eksikliği bilir gibidir sanki şair. Aynı şiirde söyler gene Cansever: "hayalsiz yaşıyoruz nerdeyse". Bu dizeyle, benim gönlümde eksikliği tamamlanmış olur şiirin. Hayallerin yoksa, düşlerin yoksulsa yaşadığın yere benzersin sadece. Cehennem ya da cennet olsun adı, bir başka bahçe görmemişsen, başka türlü bir yerin suyundan bir yudum olsun içmemişsen, kendi yoksul bahçendir tek hakikatın. Ama düşlerin varsa ve bu düşün tadını bir kere almışsan, düşlerine benzersin daha çok.

Ama zor!... Çok zor... Zormuş! Bunu başarmak kolay değil.

Can Yücel'e sorsam, sorabilsem, "Bir tatlı yolculuk" mudur her zaman, "dalından inmek yere"? "Bir tatlı yolculuk" mudur; inmek dalından, "ağacın yüksekliğince, dalın yüksekliğince rüzgârda"? Burası gibi değilse gideceğin memleket", "havası başka, suyu başkaysa", bu başkalık yeter mi dalından yere düşmek için gereken cesareti bulmaya...

Yeni bir ömür için gereken işte bu cesaret, düşlerin neresinde saklıdır? Yoksa yaşadığın yerde midir, "toprağını itecek çiçek"? "Sevmek kimi zaman rezilce korkulu" mudur yoksa? Ve bu yüzden yorulursa "bir akşam üstü insan", kıraç da olsa bildiği bahçede mi kalır, orada mı güven bulur? Öyle mi olur Attila İlhan?

Sorulardan yorulup düşlerime sığıyorum...
Kapadığım gözlerime sonbahar yaprakları dökülüyor...

Düşlediğim yerdeyim.

Ormanın içinde ormandan bir bahçede.

Ormanın içinde küçük bir dere.

Düşüyorum ağacın yüksekliğince

Dalın yüksekliğince rüzgârda...

Bir tatlı yolculuk şimdi dalından düşmek yere...

Güvenli bahçemden düşlerimin bahçesine gitmek işte bu tatlı yolculuk.

Mengen'de Hindiba Pansiyon'da olmak düşlediğin yerde olmak demek...

Bazı şehirler battaniye altına çağırır insanı... Kabul etmek lâzım ki, Ankara da öyledir... Battaniye altının ne kötülüğü var? Elbette yok! Battaniye altında kendinle kalmak, aşk şiirleri okumak bazen gönül kırıklığını teskin etmek için ya da yağın karda, yağmurda sadece öylece kalmak için, hayat hızla akarken bir an durmak için gereklidir de kimi zaman. Ama ömrü dinlendirmenin tek yolu değildir; hep battaniye altı ömrü dinlendirmez ki, yaşlandırır.

Bolu Mengen ile Ankara arası mesafe bu battaniye rehabetinden kurtulmak için şahane bir olanak. Atlarsınız otobüse ya da çevirirsiniz kontağı, 2 saat sonra bambaşka bir âlemin kapısından içire girersiniz. Ayağınızın altı yaprak yaprak, üstünüz bulut bulut olur.

Hindiba Pansiyon, Bolu Mengen'de Yedigöller'e 40 km kala, orman içinde ormandan bir bahçe. 9 taş ev ve üç bungolov var; toplamda 36 kişi kalabiliyor. Ama çadır ile konaklamak isterseniz, bunun için hem alan var hem de çadır.

Taş evciklerin boydan boya cam olan giriş yönleri yıldızlara bakarak uyumayı ve sabah olduğunda ormanın yeşiline uyanmayı vaad ediyor. Ve bahçenin sonundaki büyük masal ev, tüm ailenin toplandığı uzun kış günlerinin anısını taşıyor gibi sanki. Yemeklerin yendiği sohbetlerin edildiği mekan burası. Yok sohbet istemem dersiniz, yersiniz yemeğinizi kaçarsınız ormandan

*Doğaya uyumlu mimari-
siyle Hindiba, ben de bir
pansiyonda değil, yu-
vamda olduğum duygu-
sunu uyandırır hep. Bu
duyguyu aüçlendirmek
için hafta arası gitmeye
çalışıyorum. Kimsecikler
olmayınca daha da güzel
karışıyor, düşünle gerçek...
Biz bize... Bir de Coşkun
varsa, verin çocukları
Coşkun'un çocukluğuna,
onlar oynasın, siz onları
seyredin!*

bahçenin hamaklarına, salıncaklarına, çardaklarına... Alırsınız çayınızı, ki akşam sabah aralıksız demlenir, içersiniz içebildiğiniz kadar, yeter ki gidip sebilden kendiniz doldurmaya üşenmeyin. Bahçenin içinden geçen küçük çay, tatlı tatlı akar. Ancak kulak verince duyacağınız, kimseleri ürkütmeden şarkı söyleyen küçük bir kız çocuğu gibi.

Doğaya uyumlu mimarisıyla Hindiba, ben de bir pansiyonda değil, yuvamda olduğum duygusunu uyandırır hep. Bu duyguyu aüçlendirmek için hafta arası gitmeye çalışıyorum. Kimsecikler olmayınca daha da güzel karışıyor, düşünle gerçek... Biz bize... Bir de Coşkun varsa, verin çocukları Coşkun'un çocukluğuna, onlar oynasın, siz onları seyredin!

Coşkun Koçak, Hindiba'nın yaratıcısı. Esas işi pansiyonculuk değil aslında. Artık bir genç olan kızı Ekin'in bir zamanlar koşturduğu bu orman bahçeyi pansiyona dönüştürmeyi kendi düşlerini bizlerle paylaşmak için yaptı. Doğayla iç içe, doğaya ait olmayan malzemelerin kullanılmadığı, yıldızlarla ve ağaçlarla sarmaş dolaş yaşanacak bir "proje" aslında Hindiba. Kendi tanımlarından alıntı yaparsak, Hindiba, "Ekolojik bütüne ve yöre halkına saygılı, ulusal ve uluslar arası her yaşaralığından sanat, spor ve doğa dostu misafirlerini ağırlayan, servis ettiği tüm ürünlerinde organik/ geleneksel çözümler bulan ve bu ilkede 12 ay hizmet veren yeşil yıldızlı örnek bir eko işletme".

Hindiba'da ister geçip giden zamanın içinde öylece durun, ya da zamanla akın. 3.5 km ile 8.5 km'ye kadar değişen yürüyüş güzergâhlarını elinizdeki krokilerle takip edebilir, bisiklete binebilir, meditasyon etkinliklerine katılabilir, fotoğraf çekebilir, sonra yorgunluğunuzu sinema odasında battaniye altında atabilirsiniz. Biraz daha açılalım dersiniz, Yedigöller 40 km'dir. Gerede yaylaları, Şirinyazı Göleti, Mengen Köyleri şuracıktır. Hele bayram zamanıysa, Mengen Köylerinde şahane sofralara misafir eder sizi Mengenliler.

Yemekten açılmışken, Hindiba'nın en sevdiğim yanı yemek saatleri. Yarım pansiyon konaklama tesislerinin bir çoğunda, kahvaltıyla akşam yemeği arasında ölümcül süreler vardır. Bir tür cezaevi uygulaması gibi gelir bana ve çok rencide edici bulurum. Üç kuruşluk çaya, kuş sütü fiyatı istenmesi de cabası. Hindiba'da kahvaltı saat 11'e kadar sürer. Akşam yemeği de 18'de başlar. Öğlen bir şey isterseniz zaten ev sizindir, Sevgili Necla'nın her zaman çorbası kaynar, köftesi hazırdır. Çayın ücretsiz olduğunu da bir kez daha söyleyeyim.

Hindiba'da belgesel film, fotoğraf, meditasyon atölyeleri de düzenleniyor. Ama bana en çok heyecan veren etkinlikleri Düşekalka ile birlikte organize ettikleri Çadırlı Aile Kampları. Saklamayacağım da, mutevazılık da yapmayacağım, bu organizasyonun fitilini Yunus Cem'le bizim kamp düşlerimiz yaktı. Bizim hayallerimizi Sevgili Nedim ve Coşkun gerçek kıldı.

Bozkırın ortasında öylece durmuş, Hindiba'yı özlüyorum. Düşlerimin bahçesini. En son bir sonbaharda oradan ayrıldığımız vakitleri anımsayarak dönüyorum yaşadığım yere. Hava kararmak üzereydi. Aysızdı gece... düşlerimizden saçlarımıza dökülen yıldız tozlarıyla ayrılmıştık Hindiba'dan.. Düşlerimize benzeyen ormandan... Kalbimizin bahçesinden... İnsan nasıl bırakırsa düşlerini öyle sızılarak da biraz...

Gözlerimi açıyorum. Çocuklara sesleniyorum. "Toplanın gidiyoruz". Hayır, sandığınız gibi değil! Basıp Hindiba'ya doğru yola çıksaydık bu yazının kurgusu daha güzel olurdu eminim. O gün mümkün değildi bu. Ama gene de çaresiz değildik. İçimizin zenginliğine, düşlerimize uydurabilirdik bu kenti. İnsan evinin balkonunu bile uydurabilir kalbinin neşesine. O gün toplandık, Elmadağ'ın yalnızlığından kaçtık ve Botanik Parkı'na geldik. Oh be! Kuşlar meğer gelip buraya sığınmışlar. Biz de öyle yaptık. Uzun ve eğimli bir kızak yolu bile vardı. Yoldan gelip geçenler de heves ettiler bize. Birlikte kaydık. Kızak istediği yere götürdü bizi, hiç korkmadık.

Akşam, Yunus Cem'le uzanmış, kaleideskopun değişen renklerine bakıyoruz. Bir o bir ben! "Dürbün ama hayal ülkesi dürbünü" diyor. "Hayalleri, düşleri canlı tutmak" galiba böyle bir şey diye düşünüyorum. Çiçek dürbününe bakmak gibi. Botanik Parkı işte çiçek dürbününden görünen rengarenk bir resim oldu bugün.

Ben bu yazıyı yazarken, bitmez bir kış sürüyordu Ankara'da ve ruhumda. Siz bu yazıyı okurken ama çoktan gelmiş olacak bahar; cemre havaya da, suya da, top-rağa da ve kalbime de çoktan düşmüş olacak.

Kendime ettiğim telkini size de etsem yazıyı bitirir-ken: Mevsim kışı bile sürse, düşlerine bakmayı ihmal etmemeliymiş insan. Hayallerini bahar tutmanın bir yolunu bulmalıymış.

Desem ki, düşlerin kıymetini bilirim sanırdım, meğer asıl iş, Le Grand Bleu filminde öğütleneni yapabilmemiş, denizin en derin yerinde, gökyüzünün artık hatıra olduğu en karanlık yerinde, deniz kızlarını görmeyi be-cerebilmemiş.

O zaman sert kışları atlatır sanki ömür de, aşklar da. Diyelim, bir ömür yetmedi denize varmaya, düşlediğimiz yerlere göçemedik diyelim, olsun, düşlerin nehrinde aktık ya, "havası başka, denizi başka memleketin" suyundan içtik ya, cehennem mi denir artık yaşadığımız yere?! Hindiba Pansiyon'da ya da çiçek dürbününün ucunda. Ne fark eder! Nereye benzeriz şimdi, yaşadığımız yere mi, düşlediğimiz yere mi?

